Коли запав довкола морок
І розум тьмарився мені,
Коли надія, стерта в порох,
Ледь жевріла удалині;

Як дух із відчаю хилився
І глум зломовної юрби,
Уйнявши розуму сміливцям,
Доводив ниць до ганьби;

Коли і серце обікрали,
І світ цькував мене, тоді
Лиш ти одна мені сіяла
Зорею світлою в путі.

О, сяйво те благословенне!
Мов око янгольське, воно
І нині гонить ніч од мене,
І береже мене давно.

Похмура хмара не затьмарить
Ясного сяйва угорі,
І морок гине, тануть хмари
Од світла чистої зорі.

О, будь зі мною, добрий душе,
Терпіння й мужності учи.
Дивлюсь на весь я світ байдуже,
Лише твоїх порад ждучи.

Була ти ніжною вербою,
Що в бурю гнеться, та сама
Незламним віттям, як рукою,
Нагробок вірно обійма.

Вітри шугали в небі млистім,
Грімниці били з висоти,
Але й в грозу плакучим листям
Схилялась наді мною ти.

Щоб ти з своїми не зазнала
Страждань, що випали мені!
Молюсь, щоб доля завжди слала
Тобі ласкаві, теплі дні.

Коли мене зреклась і мила,
Ти ще вірнішою була,
Твоя любов не відступила,
Зламатись духу не дала.

Хай гине все, що мав донині,—
Ти ж над життя мені миліш.
Для мене світ цей не пустиня,
Як поруч мене ти стоїш.

12 квітня 1816